

Accèssit Adulta: Clar de Lluna
Guanyadora: Karuna Lamarca Soria (Pseudònim: La Soka)

La Julieta va tornar de Viena pensant que el món li devia alguna cosa per haver-se sacrificat tant. Quan la seva àvia, la persona que més havia trobat a faltar durant aquell any tan intens, la va rebre amb la proposta va pensar que el destí la començava a recompensar.

_ Cuca, jo ja no puc pujar aquests quatre pisos, no em posaran mai un ascensor i quasi no surto d'aquestes quatre parets. Fa temps que vaig sol·licitar plaça a la residència on viu la Margarita i per fi hi ha lloc per a mi. Crec que el millor que hi pot passar aquí dins és que t'hi instal·lis tu i l'omplis de la teva música.

_ Àvia...

Li dit li fet, aquella dona nonagenària, sàvia i generosa va cedir-li el seu piset centenari, amb els més de 200 esglaons de marbre arrodonit per arribar-hi. No havent de pagar lloguer, sabent-se una dona sacrificada per l'art i la perfecció, es va decidir a demanar un crèdit per comprar-se el seu piano.

Van haver de pujar-lo amb una grua, tallant el trànsit del carrer Mallorca, fent màgia geomètrica per entrar-lo pel balconet. Ocupava quasi tota la sala d'estar; el seu estar era davant de les teclades des de que tenia 5 anys, no necessitava massa més.

La cafetera fumejava matí i tarda al fogó de la cuineta de l'àvia i omplia aquells pocs metres d'atmosfera dolça i torrada mentre sonaven escales, estudis, preludis, sonates, fantasies, nocturns, tocava sense parar, esperant la feina de concertista que l'univers li havia de concedir per tant d'amor i dedicació a la música.

Els veïns poc sospitaven que aquella capacitat de disciplina i repetició vinguessin d'aquella noia menuda, d'aspecte alegre i mans fines. Aquelles mans volaven virtuosament pel teclat, havien estat entrenades a Àustria i ella estava convençuda que hi havia grans sales de concert esperant-les.

Va tocar, d'acompanyant, de suplent, a esdeveniments més o menys importants, sempre poc, a deshores i amb una retribució escassa i inconstant. Va tenir una audició important, per la que creia haver-se preparat la vida sencera. La va estudiar amb tant de mètode i hores com va poder. Aquell dia se sentia tranquil·la i serena, es va posar la camisa blanca, que va haver de planxar al llit perquè a casa no li cabia ni una taula de planxar, i es va recollir els cabells per aportar maduresa. La va clavar, ni una errada, tempos perfectes... i finalment... no la van agafar.

- Li falta ànima! - va sentir dir

I aleshores li va caure la seva ànima escales avall.

Aquella tardor el sol colava uns raigs tamisats pel seu balcó del carrer Mallorca i posaven de manifest, per primera vegada, petites volves de pols brillants sobre el piano. Va anar deixant de ser a la sala d'estar, no preparava cafè, es quedava al llit, mirava sèries al portàtil. Les nits van començar a fer-se llargues, insomnes i amb idees intrusives de com pagaria el préstec del piano. Aquell mes de novembre va veure tot el cicle lunar reflectit a la superfície brillant del seu Bechstein, prenent infusions al llindar de la porta i compadint-se.

Li un matí va seure de nou al piano, i va tocar el Clar de Lluna, per plorar, i va plorar molt, la seva desgràcia i la de Beethoven.

Va decidir castigar-se i enviar un currículum al servei funerari.

A les poques hores rebia a la seva bústia d'entrada:

“ De Àtima RRHH:

Apreciada Julieta,
La convoquem a una entrevista laboral el proper dijous a les 11:00 al tanatori de les Corts.
Preguem confirmació.
Rebi una cordial salutació,

M. Gris
Coordinador del Grup de música per a funerals i misses”

El dijous hi va anar, perquè ja era un ésser inanimat, perquè havia de pagar el piano. La va entrevistar el senyor Gris, li va demanar si portava alguna peça preparada i si es veia capaç de preparar un petit repertori d’AveMaires, My Ways, Adagios d’Albinoni. Ella li va tocar el Clar de Lluna i li va semblar que el senyor Gris, quan li donava la mà en senyal de tancament de tracte, tenia els ulls vidriosos.

Va sortir del tanatori amb una graella dels horaris quan s’oficiaven els funerals i amb la promesa que la mort és imprevisible però que no tant i que tocaria 2-3 cops al dia generalment.

_No sempre volen pianistes, hi ha gent que és més de quartet de corda, però el piano és molt “resultón” i complet, ja ho saps.

Normalment els músics venen a les 9 al tanatori i sempre hi ha feina.

Després d’una setmana d’intercanvi de números de compte bancari, seguretat social i demés, es va estrenar al tanatori.

Li va costar triar la roba, no sabia si encara es portava el negre als enterraments. Durant el trajecte en autobús va rebre un missatge del Sr. Gris:

“ Bon dia. De moment tinc per a tu:

9:30- Repertori estàndard

11:00- Enviaran les cançons al llarg del matí

12:30 -Repertori estàndard”

Quan va entrar al recinte funerari l’olor dels lilibums i del tabac dels tristos la va commoure, la predisposar a tocar des d’un lloc fràgil i per un públic sense energies per jutjar. A les 9:30 es va plantar al piano de la sala gran, no s’havia adonat abans que era un molt bon instrument.

Parlava de fons un mestre de cerimònies amb corbata blau marí, també li tocaven les paraules estàndard.

Al aparèixer aquell primer fèretre, de fusta lluent, sota els ulls de bou fluorescents del sostre, la Julieta en va veure el centelleig lunar reflectit i presa d’una emoció anònima i desconeguda va tocar, amb tota la seva tristesa i en honor a aquella caixa que tampoc contenia ànima.

Va ser espectacular, aquella família van poder acomiadar el seu mort amb una experiència mística musical d’un virtuosisme exquisit. Les emocions van poder brollar de la mà de tonalitats menors i els assistents van poder evocar a les seves ments els millors moments amb aquell ésser que ja no hi era .

Des d’aleshores va ser la pianista capaç d’animar allò inanimable.